

Zatřetí žalobce tvrdí, že přijetím napadeného nařízení bylo porušeno jeho právo na obhajobu. Uplatňuje, že Komise nepředložila důkazy, ale uvedla pouze tvrzení Výboru pro sankce. Bez důkazů nemohl žalobce Komisi upozornit na omyly v důkazech či nepochopení skutečností.

Začtvrté tvrdí, že napadené nařízení představuje neodůvodněné omezení jeho základního práva vlastnit majetek, neboť zmrazilo majetek žalobce jak zpětně, tak na dobu neurčitou do budoucnosti.

Žaloba podaná dne 5. března 2010 — Itálie v. Komise

(Věc T-117/10)

(2010/C 148/57)

Jednací jazyk: italsština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Italská republika (zástupci: P. Gentili, avvocato dello Stato, G. Palmieri, avvocato dello Stato)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí Evropské komise K(2009) 10350 ze dne 22. prosince 2009 o částečném zrušení příspěvku z Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR) určeného na operační program POR Puglia, cíl 1 (2000-2006)

— uložit Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Italská republika napadá u Tribunálu rozhodnutí Evropské komise K(2009) 10350 ze dne 22. prosince 2009, oznámené

dne 23. prosince 2009, o částečném zrušení příspěvku z Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR) určeného na operační program POR Puglia, cíl 1 (2000 — 2006).

Na podporu své žaloby uplatňuje Italská republika následující důvody.

První důvod: porušení čl. 39 odst. 2 písm. c) a odst. 3 nařízení č. 1260/99 ⁽¹⁾ a článku 4 nařízení č. 438/2001 ⁽²⁾. V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že inspektoři Společenství dospěli k závěru o systémových nedostatcích v kontrolách prvního stupně, které vyplývaly z určitých nesrovnalostí neodhalených na základě těchto kontrol v rámci zadávání a provádění veřejných zakázek na služby. Přestože napadené rozhodnutí fakticky nevyvrátilo analytické argumenty uplatňované Regione, které vylučovaly existenci systémových nedostatků, uplatnilo paušální opravu ve výši 10 % ve smyslu článku 39 nařízení č. 1260/99, jako kdyby systémy regionální prvostupňové kontroly nebyly v souladu s článkem 4 nařízení č. 438/2001. Komise tak rovněž porušila zásadu partnerství.

Druhý důvod: porušení čl. 39 odst. 2 písm. c) a odst. 3 nařízení č. 1260/99, jakož i článku 10 nařízení č. 438/2001. Žalobkyně v této souvislosti upřesňuje, že druhý důvod je obdobný prvnímu důvodu, s tím rozdílem, že se týká kontrol druhého stupně stanovených v článku 10 nařízení č. 438/2001, které audit Společenství rovněž shledal systémově nedostatečnými z důvodů neoznačených nesrovnalostí zjištěných v několika vzorcích, přestože všechny tyto nesrovnalosti byly Regione podrobně popřeny skutkovou a právní argumentací, která nebyla vyvrácena napadeným rozhodnutím.

Třetí důvod: nedostatek odůvodnění a další porušení čl. 39 odst. 2 a 3 nařízení č. 1260/99. Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí je stíženo nedostatkem odůvodnění, neboť tím, že Komise shledala systémové nedostatky odůvodňující paušální opravu ve výši 10 %, vychází ze situace, tak jak se jevila inspektorům v roce 2007 a 2008, kdežto zcela opomíná kvantitativní a kvalitativní pokroky doložené Regione až do konce roku 2009 a argumenty namítané proti konkrétním výtkám inspektorů uvedené v předchozích důvodech. Rozhodnutí Komise, že existuje vážné nebezpečí pro Fond, není tudíž odůvodněné.

Čtvrtý důvod: porušení článku 12 nařízení č. 1260/99, čl. 4 odst. 1 nařízení č. 438/2001 a 258 SFEU, jakož i nepříslušnost žalované. Podle žalobkyně Komise připsala rozhodující význam neuvedení údajných porušení předpisů o veřejných zakázkách. Ze správného výkladu článku 12 nařízení č. 1260/99 a článku 4 nařízení č. 438/2001 však vyplývá, že soustavná porušení těchto ustanovení nemohou přímo vyvolat paušální opravu, nýbrž musí vést k zahájení řízení pro porušení práva a zároveň k pozastavení plateb podle čl. 32 odst. 3 písm. f) nařízení č. 1260/99 v souvislosti s opatřeními, k nimž se porušení vztahuje.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31).

⁽²⁾ Nařízení Komise (ES) č. 438/2001 ze dne 2. března 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1260/1999, pokud jde o řídicí a kontrolní systémy pro pomoc poskytovanou ze strukturálních fondů (Úř. věst. L 63, s. 21; Zvl. vyd. 14/01, s. 132).

Žaloba podaná dne 10. března 2010 — USFSPEI a další v. Rada

(Věc T-122/10)

(2010/C 148/58)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobci: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) (Brusel, Belgie), Giuseppe Calo (Lucemburk, Lucembursko), Jean-Pierre Tytgat (Mamer, Lucembursko) (zástupci: J.-N. Louis, A. Coolen, B. Cambier, L. Renders, S. Pappas, advokáti)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhové žádání žalobců

— zrušit nařízení Rady (EU, Euratom) č. 1296/2009 ze dne 23. prosince 2009, kterým se s účinkem od 1. července 2009 upravují odměny a důchody úředníků a ostatních zaměstnanců Evropské unie a opravné koeficienty použitelné na tyto odměny a důchody, a zároveň zachovat jeho účinnost do okamžiku přijetí nového nařízení Radou na základě návrhu Komise, s účinkem od 1. července 2009;

— uložit Radě, aby žalobcům G. Calovi a J.-P. Tytgatovi, jakož i dalším úředníkům a zaměstnancům Evropské unie, zaplatila dlužné odměny a důchody, na které mají nárok od 1.

července 2009 navýšené o úroky z prodlení vypočtené, ode dne splatnosti dlužných odměn, podle sazby stanovené ECB pro hlavní operace refinancování zvýšené o dva procentní body;

— uložit Radě, aby USF symbolicky zaplatila jedno euro odškodnění za morální újmu utrpěnou z důvodu úředního pochybení při přijímání protiprávního nařízení č. 1296/2009 ze dne 23. prosince 2009;

— uložit Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobci se touto žalobou domáhají zrušení nařízení Rady (EU, Euratom) č. 1296/2009 ze dne 23. prosince 2009, kterým se s účinkem od 1. července 2009 upravují odměny a důchody úředníků a ostatních zaměstnanců Evropské unie a opravné koeficienty použitelné na tyto odměny a důchody ⁽¹⁾.

Na podporu své žaloby žalobci uplatňují protiprávnost nařízení č. 1296/2009, zneužití řízení, jakož i porušení zásad loajální spolupráce a soudržnosti vyplývajících z čl. 4 odst. 3 SEU.

Uplatňují rovněž porušení článků 65 a 65a jednacího řádu, článků 1 a 3 jeho přílohy XI, jakož i zásady souběžnosti, zásady legitimního očekávání a zásady „patere legem quam ipse fecisti“.

Nakonec žalobci uplatňují porušení povinnosti uvést odůvodnění a zásady proporcionality.

⁽¹⁾ Úř. věst. 2009 L 348, s. 10